

Звернемось до ширшого пояснення К.С.Свасьяном його точки зору: «Досвід думки є переживанням думки, зануренням свідомості в допредикативне, дорефлексивне, допонятійне життя думки, де вона виявляється органом сприйняття, спочатку не менш реальним і виразним, аніж око і вухо, а поступово і реальнішим і виразнішим, аніж око і вухо, оскільки сама можливість чуттєвого сприйняття виникає з можливості розумового сприйняття ідей. Тут ... доступ пізнання до об'єкту виглядає вже ... просто *самоочевидністю*. Але це і є *інтуїтивною думкою*. Ототожнюючи її з поняттям, ми мимоволі вміщуємо її в голову і марно б'ємося над теоретико-пізнавальною нісенітницею суб'єкт-об'єктного відношення. Поняття (дискурсивний зріз думки) може цілком знаходитися "в" голові; але думка, що не поділяється на голову без залишку, перебуває своїм залишком в самій речі, складаючи її суть і сенс. Проте, на наш погляд, немає необхідності у гіпотезі, що у самій речі міститься «залишок» думки, який виражає суть цієї речі. Можливе простіше пояснення. Сприймаючи річ, людина одночасно «вмикає» й інтуїцію. Інтуїція дозволяє людині вже від самого початку ознайомлення з річчю скласти певне уявлення про її суть. Звичайно, це уявлення може коригуватись у процесі подальшого вивчення речі.

Отже, феноменологічний метод, який широко застосовується у філософсько-правових дослідженнях (передусім у онтологічно-правових), спирається на інтуїцію як здатність людини безпосередньо осягати істину. В цьому певною мірою проявляється значення психології для методології правового пізнання.

Білецька К.К.,

ад'юнкт кафедри кримінального процесу НАВС

ПРОБЛЕМА ОБРАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ОСОБИСТОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ З ФІЛОСОФСЬКОЇ ТОЧКИ ЗОРУ

Проблема свободи, свободи волі, свободи вибору, свободи дій хвилювала людей починаючи з моменту утворення суспільно-політичного ладу і на даний час продовжує хвилювати. Дана філософська категорія означає можливість вибору людиною форми своєї життєдіяльності. Так, сучасні національні та міжнародні акти передбачають рівність усіх людей, свободу вибору кожної окремої людини щодо вибору місця проживання, професії, роду діяльності та інше. Проте, окрім прав та свобод у кожній людині існують також обов'язки, зокрема, правові та моральні обмеження, прийняті норми поведінки у суспільстві. Всім відоме

висловлювання Михайла Бакуніна «Свобода одній людині закінчується там, де починається свобода іншої людини». Дане висловлювання передбачає, що користуючись правом на свободу вибору у своєму житті ми не можемо обмежити дану свободу іншої людини. Саме для підтримання рівноваги між правами та свободами всіх членів суспільства, недопущення порушення норм передбачених законодавством, у кожній державі існує ряд важелів, передбачених правовими актами, які оберігають та передбачають відповідальність за порушення прав та свобод людини.

Так, у сучасному Кримінальному процесуальному кодексі України (ст. 177) існує декілька видів запобіжних заходів щодо недопущення переховування від органів досудового розслідування чи суду; недопущення перешкоджання кримінальному провадженню; вчиненню іншого кримінального правопорушення чи продовженні кримінального правопорушення, в якому підозрюється (обвинувачується) особа.

Особисте зобов'язання вважається одночасно найспірнішим та найпопулярнішим видом запобіжних заходів. Так, відповідно до ст. 179 КПК України, особисте зобов'язання полягає у покладенні на підозрюваного, обвинуваченого обов'язку виконувати покладені на нього слідчим суддею зобов'язання, передбачені ст. 194 КПК України.

В свою чергу, ст. 194 КПК України передбачає ряд обмежень, що покладаються на людину, яка підозрюється (обвинувачується) у вчиненні кримінального правопорушення, наприклад: перебувати до визначеної службової особи із встановленою періодичністю; не відлучатися із населеного пункту, в якому він зареєстрований, проживає чи перебуває, без дозволу слідчого, прокурора або суду; утримуватися від спілкування з будь-якою особою, визначеною слідчим суддею, судом; не відвідувати місця, визначені слідчим суддею або судом; пройти курс лікування від наркотичної або алкогольної залежності; докласти зусиль до пошуку роботи або до навчання; здати на зберігання до відповідних органів державної влади свій паспорт (паспорти) для виїзду за кордон, інші документи, що дають право на виїзд з України і в'їзд в Україну.

Таким чином, Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 року покладає на підозрюваного (обвинуваченого) величезну кількість обов'язків та зобов'язань, які останній повинен виконувати. З точки зору права, моралі та справедливості, особа, яка порушила існуючі правила у суспільстві та державі, недотрималася поваги щодо прав та свобод іншої людини, вчинила каране діяння, повинна понести відповідне покарання передбачене законодавством. Проте, таким чином, обмежуються вже права та свободи правопорушника, свобода дій та можливість реалізації бажань якого суттєво обмежуються.